

време, отъ другата стая, презъ стената, се чу лекъ шумъ. Нѣкой шляпаше съ боси нозе, изтрака кана, заплиска вода, после се заотваряха нѣкакви кутии и шишенца, и скоро ситни стѣпки отъ обувки затракаха по пода.

Азъ трѣгнахъ да слизамъ долу. Когато заключвахъ стаята, съседната врата се откряна, една млада, полуоблечена жена, надникна отвътре, рече изненадано: ахъ! засмѣ се, и веднага затвори вратата. Миризъ на евтинъ одеколонъ лѣхна и се развѣ въ коридора. Презъ тоя кратъкъ мигъ можяхъ да съзря само лицето на моята съседка — крѣгло, розово, съ полудетско закачливо изражение, и тъмно-руси, заждрени по краищата, коси, които безредно обикаляха странитѣ. Слава Богу! Въ тоя мраченъ хотелъ, поне това съседство нѣмаше да бѣде неприятно.

Долу, площадтъ бѣше пустъ. Два дрипави автомобиля бѣха спрѣли до паметника, и подъ единия отъ тѣхъ, легналъ шофьоръ поправяше нѣщо. Слугинче съ голѣмъ чадъръ влѣзе въ аптеката. Мина смѣната на караула къмъ затвора. На срѣщния стоборъ и при входа на хотела, зелени, измокрени афиши съобщаваха за гостуването